

המחזה **הכפתור** הוצג בשנת 1982 בתיאטרון "נוה־צדק" בבימויה של נולה צילטון.

שמות המשתתפים:

שאול עדן - טוביה צפיר; זיוה עדן - עדנה פלידל; רפי - שלמה בר אבא

הכפתור מחזה בשלוש תמונות

הכפתור הוא השם החדש שנתתי למחזה, שנקרא במקורו הנקודה. החלפת השם – כדי שיהיה ברור שלא מדובר באותה נקודת ג'י מפורסמת בגופה של אישה. וגם משום שלא רק את השם שיניתי, אלא הרבה יותר מזה.

עניין מרכזי במחזה הוא ההגזמה של גילויי הרצון הטוב והסליחה שבה מקבל הרופא את פניה של אשתו שחוזרת אליו מבית המאהב שלה. גם זה מין "שטיח אדום מחוץ לארמון", אלא שכאן מדובר ברצון טוב ובסליחה אמיתיים, לפחות על פניהם, והכאב והכעס המסתתרים לא מודעים לבעל הנבגד, לפחות לא בהתחלה. בקריאה מאוחרת של המחזה גיליתי שלא רק הבעל הגזים בגילויי הרצון הטוב והסליחה שלו, אלא שגם אני, המחבר, הגזמתי בכמויות ובעוצמות הגילויים האלה שהענקתי לו, הגזמות שעשו אותו לעתים דמות מייגעת ומשעממת, וזה חטא שאסור למחבר לחטוא בו. הן גם עשו אותו לא אמין, חטא גדול עוד יותר בעיני. אפשר, לעתים גם צריך, להקצין דמות או מצב, אבל כמו עם גומי – למתוח אותו ולעצור לפני שהוא נקרע.

עכשיו, אחרי כל השנים שעברו מאז כתיבת המחזה, יכולתי לחתוך ולקצר בהנאה גדולה. היה מעניין לגלות איך "הורדת שומנים" כזו יכולה לחולל שינוי כה גדול, כאילו גם השלד של המחזה, גם נפשו ורוחו נולדים מחדש. ועוד משהו, בעניין הדמות של רפי. הייתי מודע לבעייתיות שיש בשימוש בדמות של מין מפגר קל כזה, אבל כשזויה, האישה, אומרת לרפי שרע לה, והוא משתומם, איך זה יכול להיות שרע לה, הרי יש לה הכול, והיא שואלת איזה הכול? והיא עונה יש לה שדיים, איך יכול להיות לה רע? אז הבנתי שלא המפגר מדבר כאן אלא המין הגברי ככל כוחו ושפיותו.

הדמויות:

שאול עדן – רופא

זיוה עדן – אשתו

רפי – חולה

מקום וזמן:

ביתן בחצר של מוסד פרטי מוזנח לחולי נפש וגם למפגרים, משמש לד"ר שאול עדן כמקום מגורים ובעת הצורך גם כמרפאה. מתישהו בזמן הזה.

תמונה ראשונה

רפי מסדר את החדר, מפעיל את המערכת, נשכב על הספה. שאול נכנס, לבוש חלוק רופאים

רפי: קם שלום.

שאול: יחד איתו, כמו ציפה למצוא מישהו אחר אתה.

רפי: מה...?

שאול: שום דבר, הכול בסדר.

רפי: בגלל המוזיקה, אה? חשבת מישהו אחר, אני לא יכול. אתה לימדת אותי, לימדת אותי טוב. אני שמתי את המוזיקה שלך, שאתה אוהב.

שאול: רק קצת יותר נמוך, טוב?

רפי: קצת יותר נמוך. רפי מנמיך, ומוריד משאול את החלוק היית אתמול בעיר, אה? היית אתמול בעיר, אה?

שאול: כן.

רפי: תכף ראיתי. מורה על החליפה התלויה בצד הבגדים שלך, של דוקטור.

שאול: כלפי החלוק שהוא לובש אלה הבגדים שלי של דוקטור, רפי.

רפי: זה הבגדים של דוקטור של עבודה. זה כאן בגדים של דוקטור לא בעבודה, כשהוא נוסע העירה, לא סתם, בגדים של דוקטור בית חולים.

שאול: באמת? יש בגדים מיוחדים של דוקטור בית חולים לא בעבודה כשהוא נוסע העירה?

רפי: בטח, יש הברל, אני רואה תכף.

שאול: ומה עם פרופסור בית חולים?

רפי: פרופסור בית חולים...?

שאול: בגדים של פרופסור בית חולים לא בעבודה כשהוא נוסע העירה, אתה גם רואה תכף?

רפי: זה אני לא מכיר.

שאול: צוחק זה כבר יותר מדי, אה? ואיך תראה בקיץ, כשאני אסע העירה, אם אסע, בחולצה עם שרוול קצר? איך תראה אז?

רפי: אני אראה.

שאל: אני שמח. נשכב על הספה

רפי: בטח. שתיקה קצרה ראיתי גם לפי הטונה. הבאת חדשה, תכף אני אפתח אותה. גם את הוופלים. הבאת גם ופלים מצופים, טובים.

שאל: אני רוצה לנוח קצת, רפי.

רפי: עורך צלחות וכו' אני לא אוהב בעיר. מרביצים, זורקים אבנים. גם פה מרביצים אבל יש פרדס. בלילה בפרדס אפשר להתחבא מצוין, שוכבים וזה כמו אדמה, אף אחד לא ימצא, רק הכלבים, דרך הריח. בעיר אי אפשר להתחבא, בעיר אין לילה בכלל. אור כל הזמן. מה שנכון, בעיר יש ופלים טובים. מחכה לתשובה. ושוב מה שנכון, בעיר יש ופלים טובים.

שאל: כן, תאכל.

רפי: אחר כך, ביחד. זה הבגדים שבת שלי. כל המחלקה הפתוחה קיבלה חופש היום. כולם נסעו, אני נשאיתי. אני אישן אצלך היום. אתה זוכר? אתה אמרת. אני אישן על הרצפה, יש מספיק מקום. שתיקה קצרה ושוב אתה אמרת. משתתק אתה רוצה שאני אשתוק? אני יכול, אם תגיד לי אני יוכל.

שאל: זה בסדר. אתה יכול להמשיך לדבר, רק יותר בשקט. ואל תחכה שאני אענה לך, בסדר? אתה תדבר ואני אנוח.

רפי: כמו בשבוע שעבר, אני דיברתי ואתה נרדמת, עזר לך להירדם, נכון?
שאל: נכון.

רפי: שתיקה קצרה בעיר יש גם בחורות, אה? בעיר יש גם בחורות, אה? שתיקה קצרה, מחכה לתשובה שאיננה וממשיך ואמרים שמוזיקה דבר טוב בשביל בחורה, בשביל אישה, שהיא תיתן. לא המוזיקה הזאת, מוזיקה. גם פרייווט, בחורות אוהבות לנסוע בפרייווט ושכולם יראו. גם פייפ. פעם ראיתי אחד עם פייפ ועם בחורה כל כך יפה. גם פרחים, בשביל בחורות כאלה, אתה יודע, רזות. מואיז אומר שהדבר הכי טוב בשביל בחורה שתיתן, זה לתת לה על המקום שתי סטירות לחי ולהוריד את המכנסיים שלך תכף כמו בבית שימוש. זה מה שהוא עושה, הוא אומר. אתה חושב שהוא באמת עושה את זה? ושוב מואיז, מה שהוא אומר. מתי שהוא פוגש בחורה, הוא נותן לה שתי סטירות לחי על המקום, ומוריד את המכנסיים. אתה חושב שהוא באמת עושה את זה? אתה חושב שהוא באמת...?

שאל: אני לא יודע. לא חשבתי על זה. אני אחשוב על זה פעם אחרת.

רפי: שתיקה קצרה המקרה התאבדות שלך היום זה מגיאק סכיזופרן, אה? ושוב המקרה התאבדות שלך היום...?

שאל: אני רופא כללי, רפי. אתה זוכר מה ביקשתי ממך.

רפי: בטח, עכשיו די, אני אשתוק. שתיקה קצרה מניאק סכיוזופרן מאה אחוז.

שאל: אם אתה אומר.

רפי: יש משהו יותר טוב בשביל בחורה, בשביל אישה שתיתן, הכי טוב. שמעתי

את זה ממישהו רציני, אני כבר לא זוכר את השם שלו. יש בגוף של אישה

מקום אחד, הוא אמר, כפתור כזה. משתתק

שאל מסתכל בו

רפי: שאני אמשיך?

שאל: כן, שתמשיך.

רפי: אתה רק נוגע בכפתור הזה – היא מוכרחה לאהוב אותך. אתה יכול להיות

שום דבר, משפחה הרוסה, תיקים, לא יודע לרקוד, לא יודע לשיר, לא יודע

לדבר יפה עם בחורות, אפילו מניאק סכיוזופרן; אבל היא תהיה מוכרחה

לאהוב אותך כמו משוגעת. אתה רק צריך לנגוע בכפתור הזה. היא תיתן לך

הכול, מה שתדע, היא תנשק לך את הרגליים שלך. היא תבכה בשבילך.

מתי שתגיד לה בואי היא תבוא. תגיד לה תלכי היא לא תלך. אתה רק צריך

לנגוע בכפתור הזה.

שאל בוכה, בשקט

רפי: אתה לא צריך ללכת לעיר. אתה לא צריך ללכת...

שאל: בטח, אתה מספיק לי, מספיק לי לגמרי.

פעמון בית החולים מצלצל

רפי: יום שישי היום, שבת.

שאל: מתאבדים גם ביום שישי, גם בשבת, לא? יוצא

רפי נשאר בחדר, לובש את החלוק של שאל, מסתובב, מזמזם לעצמו, מסדר חפצים

שונים. זיוה דופקת בדלת, רפי לא עונה, דופקת שוב ונכנסת בהיסוס עם מזוודות

זיוה: סליחה, טעות. יוצאת

רפי: טעות!

זיוה: דופקת ונכנסת סליחה.

רפי: כן?

זיוה: תסלח לי, איפה כאן המגורים של שאל עדן?

רפי: דוקטור שאל עדן!

זיוה: כן, דוקטור שאל עדן.

רפי: המגורים?

זיוה: איפה שהוא גר, הבית שלו, הדירה.
רפי: בשביל מה? חולים חדשים הולכים קודם למשרד. היום יום שישי, המשרד סגור. זה הבית פרטי שלו כאן. ושוב הבית פרטי שלו.

זיוה: זה?

רפי: זה. טוב, אה?

זיוה: כן, טוב מאוד. מניחה את המזוודות על הרצפה אתה יודע מתי הוא יחזור?

רפי: מה את עושה? המזוודות שלך, מה את...?

זיוה: מניחה אותן, הן כבדות.

רפי: תוריד במשרד, לא כאן. המשרד בכלל סגור. באת להתאשפז – תבואי

ביום ראשון. היום רק מקרים דחופים באמת. את מקרה דחוף באמת?

זיוה: מצטחקת אולי, אבל לא מה שאתה חושב. מתהלכת ומסתכלת סביבה

רפי: מה את עושה?

זיוה: מסתכלת.

רפי: חולים לא מסתכלים ככה.

זיוה: אני מסתכלת.

רפי: הוא אמר לך שתבואי אליו פרטי?

זיוה: משהו כזה.

רפי: מצטחק, ובמין חיקוי משהו כזה...!

זיוה: זה מצחיק?

רפי: היתה פעם אחת, היתה אומרת כל הזמן "משהו כזה...!" סוקר אותה.

זיוה: מה...?

רפי: היתה גם כן יפה.

זיוה: אני מבינה. מתיישבת על הספה

רפי: מה את עושה?

זיוה: אני רוצה לשבת קצת בשקט.

רפי: את על הספה.

היא לא עונה. שתיקה קצרה

רפי: מה נשמע?

זיוה: סליחה?

רפי: מה נשמע?

זיוה: טוב, תודה, מה נשמע אצלך?

רפי: את מכירה אותו מקודם, מתל אביב?

- זיוה: כן.
רפי: את חולה פרטית שלוו?
זיוה: אני אשתו.
רפי: איך קוראים לך?
זיוה: זיוה. זיוה ערן.
רפי: ערן? זה השם של הדוקטור... את אחותו?
זיוה: אני אשתו, אמרתי לך.
רפי: את בטוחה שהוא אמר לך לבוא אליו?
זיוה: מי אתה, אם מותר לי לשאול? מה אתה עושה כאן?
רפי: הכול! אני גם הרגתי את הנחשים. הבית הזה היה פעם מחסן. היו כאן נחשים. רואה בין חפציה קומקום לקפה עם כיסוי מה זה?
זיוה: קומקום לקפה עם כיסוי, מין מעיל, מעילון כזה. בבית של ההורים שלי היה דבר כזה.
רפי: מוציאים את הקומקום לגשם?
זיוה: לא, זה כרי שהקפה יישאר חם.
רפי: יש כלבים עם מעילים כאלה.
זיוה: כן, משהו כזה.
רפי: פעם ראיתי גם חתול עם מעיל כזה.
זיוה: מממ... מעניין.
רפי: בטח, מממ... מעניין!
זיוה: סליחה?
רפי: מעניין!
זיוה: אני מבינה. אתה שייך לצוות הטכני או לסניטרים, משהו כזה?
רפי: אני חולה.
זיוה: מה יש לך?
רפי: מאניה דפרסיבית.
זיוה: סליחה?
רפי: מאניה דפרסיבית. יש לי תעודות, אישורים. את, אני חושב, סכיזופרנית.
זיוה: איזה מין מוסד זה?
רפי: את לא יודעת לאיפה את הולכת?
זיוה: נראה שלא.
רפי: חשבת שזה מוסד ממשלתי כללי?

זיוה: אני לא יודעת.

רפי: בטח שלא. זה מוסד פרטי, מוזנח. רק מתי שמתים רוחצים טוב שמשרד הבריאות לא ידע. גם אין פסיכיאטרים, רק אחד, לא בסדר. הדוקטור בסדר. הוא רופא פנימי כללי. רופא טוב. אני שמעתי פעם את הבעלים מה שאמרו עליו, איזה מזל יש להם.

זיוה: מזל?

רפי: בטח, זה שבא לעבוד אצלם. בטח הסתבך משהו, הם אמרו, זה המזל שלהם, בבית חולים, איפה שעבד קודם.

זיוה קמה

רפי: לאיפה את?

זיוה: אני רוצה לשתות.

רפי: את תשבי בשקט.

זיוה: אני צמאה.

רפי: אני אתן לך, תשבי.

היא פונה לשבת ליד השולחן

רפי: לא על זה! הכיסא הזה שבור, הדוקטור אוהב אותו, הביא אותו במיוחד. צריך לדעת לשבת עליו. גם את הדלת צריך לדעת לפתוח. הוא גם נתן לי את המפתחות אני אכנס מתי שאני רוצה, אני גם יכול לעשות כאן מה שאני רוצה. אני גם פותח את המערכת. מחכה לתשובה אני גם פותח את המערכת.

זיוה: כן.

רפי: אני גם אישן כאן היום, על הרצפה, יש מספיק מקום. אנחנו גם מדברים על הכול. אנחנו מדברים גם על אלוהים. גם על בחורות. מחכה לתשובה אנחנו מדברים גם על בחורות.

זיוה: שמעתי.

רפי: שתיקה קצרה אני רוצה לשאול אותך משהו. שמעתי את זה ממישהו רציני, אני כבר לא זוכר מה שמו. יש בגוף של אישה מקום אחד, כפתור כזה. אתה רק נוגע בכפתור הזה אז היא מוכרחה לאהוב אותך כמו משוגעת. אתה יכול להיות שום דבר, משפחה הרוסה, תיקים, לא יודע לרקוד, לא יודע לשיר, לא יודע לדבר יפה עם בחורות, אפילו מניאק סכיזופרן.

זיוה פורצת בבכי

רפי: אין דבר. אני אספר לך משהו, אבל שלא תספרי לאף אחד. אתמול הדוקטור

נסע לעיר, לתל אביב. אני ראיתי מתי שהוא חזר, רציתי להיכנס ואז שמעתי מישהו בוכה מבפנים. גם היום... לא, אני לא אספר לך.

זיוה: מנסה להדליק סיגריה מתי הוא צריך לחזור?

רפי: את מעשנת? אמא שלי לא עישנה אף פעם. גם האמא של הדוקטור לא. הוא אמר לי.

זיוה: אני שאלתי אותך מתי אתה חושב הוא צריך לחזור?

רפי: עוד מעט. היה לו התאבדות היום. אולי יהיו עוד התאבדויות. אחד מתאבד אז תקף עוד אחד מתחשק לו. מתי שמתאבדים – יש לו הרבה עבודה. מלכלכים. הוא צריך לרוחץ. הוא רופא טוב, רוחץ טוב. אפילו בבית חולים ממשלתי לא רוחצים כל כך טוב.

זיוה: אני רוצה לשבת קצת בשקט, טוב?

רפי: שתיקה קצרה מה נשמע?

זיוה: סליחה?

רפי: מה נשמע?

זיוה: טוב, תודה. מה נשמע אצלך?

רפי: אני רוצה לשאול אותך משהו, מה שאמרתי לך קודם על המקום הזה, הכפתור הזאת בגוף של האישה. את בטח יודעת, את אישה. זה נכון?

שאול פותח את הדלת, מופתע מאוד. זיוה קמה, אווזת בלא דעת במזוודות

רפי: היא באה פתאום, אמרתי לה חולים חדשים הולכים למשרד. ושוב אמרתי לה חולים חדשים הולכים למשרד.

שאול: שמעתי, רפי. ואל זיוה סליחה, אני פשוט... בואי תיכנסו...

זיוה: מצטחקת תיכנסו...?

שאול: צוחק אני מצטער. כמוכן, זה אני... סוגר את הדלת מאחוריו, עושה צעד

לקראתה פשוט ברוך הבא כמו שאומרים, ברוכה זאת אומרת. סליחה, אני

קצת מבולבל. מצטחק קצת, אה?

זיוה: זה טבעי, לא יכול להיות אחרת, זאת הפתעה אחרי הכול.

שאול: אני שמח, את לא יודעת כמה.

זיוה: אני אשמה. הייתי צריכה לטלפן קודם, פשוט החלטתי לקפוץ.

שאול: ישר למים העמוקים, מה שאני עשיתי אתמול.

זיוה: מצטחקת אלה היו המילים שלך.

שאול: כלפי המזוודות שבידיה המזוודות...

זיוה: גם אני כנראה קצת מבולבלת. מצטחקת קצת, מה?

שאל: שולח ידיו אל המזוודות תני לי, אני אשים אותן בצד.
זיוה: כמעט נותנת לו, נעצרת אתה לא צריך, אני.
שאל: לוקח מידיה לא, למה? את סחבת כל הדרך.
זיוה: אני רוצה בעצמי, אפשר?
שאל: כן, ודאי, אני מבין, זה יפה. נותן לה הן די כבודות.
זיוה: המזוודות בידיה אני חזקה, שכחת?
שאל: זה בטוח, לעשות את כל הדרך מהשער, עוד עם הנעליים האלה.
זיוה: הנעליים שאתה אוהב, גם עקב וגם לא עקב. הדרך, אגב, יפהפייה. הפרדס הזה משני הצדדים, כל כך עשיר, גם פרחים וניצנים וגם תפוזים של החורף שהיה.
שאל: פשוט לא קוטפים אותם, מזניחים, נותנים להם להירקב, בכוונה, כדי שיוכלו לכרות אותם, לבנות עוד בתים.
זיוה: אולי דווקא בגלל ההזנחה הוא נראה נהדר כל כך, עשיר, פראי כזה.
שאל: זה האביב מכסה על הכול.
זיוה: איפה להניח אותן?
שאל: סליחה?
זיוה: את המזוודות.
שאל: ודאי, הנה כאן.
רפי: כמו מתעשת סוף סוף אני אכין לך את התה עם הקינמון, אה?
שאל: אתה צריך ללכת עכשיו, רפי.
רפי: איך? למה? אתה אמרת שאני אישן כאן היום.
שאל: פעם אחרת, לא היום.
רפי: בגללה? מי זאת בכלל? סתם חולה חדשה, עוד אומרת שהיא אשתך.
שאל: זיוה היא באמת אשתי, רפי, היא באמת אשתי.
רפי: מה זה נקרא?
שאל: אשתי, אשתי. עכשיו אתה צריך ללכת.
רפי: יש לך אישה? איפה היא היתה כל הזמן?
שאל: אל זיוה אני מצטער, רפי הוא...
זיוה: זה בסדר, אני מבינה.
רפי: היא אשתך, לא?
זיוה ושאל צוחקים
רפי: היא הלכה אל מישהו אחר? זונה, אה? סתם זונה.

זיוה: סליחה?

שואל: אני מצטער, תכף. אל רפי אתה צריך ללכת עכשיו.

רפי: זונות תמיד צוחקות הרבה. אצלנו היתה אחת, התרחצה אולי שלוש פעמים ביום. היינו עומדים למטה ושומעים את המים.

שואל: מספיק, רפי.

זיוה: איזה עוד סימנים היו לה?

רפי: לא היו לה שערות, הראש שלה היה מגולח. הראש שלה היה כאילו מברזל. לא בגלל כינים.

שואל: אתה צריך ללכת עכשיו!

רפי: אתה אמרת שאני אישן כאן היום. זה התוכנית שלנו, אמרת לי.

שואל: תוכניות משתנות, רפי.

רפי: אני לא גמרתי לנקות לך. מתחיל לנקות

זיוה: זה בסדר, אתה לא צריך, אני כבר אנקה.

רפי: תופס את אשכיו, צועק איי!

שואל: מה קרה?

זיוה: אני לא יודעת. אל רפי מה קרה לך?

רפי: היא משוגעת, נתנה לי בעיטה בביצים.

זיוה: לא, מה פתאום!

רפי: היא נתנה לי בעיטה בביצים, לא מתביישת משום דבר.

שואל: אתה צריך ללכת עכשיו.

רפי: איך? לא...! היא הכניסה לי בביצים – שהיא תלך!

שואל: תצא מיד!

רפי: לוקח את קופסת הטונה הפתוחה, מקרב אל גופו כאילו זה סכין אני יהרוג אותי!

אני אמות!

שואל: אתה לא יכול להרוג אותך עם קופסה של טונה.

רפי: אני יהרוג, אתה לא רוצה אותי יותר, אתה לא אוהב אותי יותר!

שואל: בוא, רפי, אני אלווה אותך. לוקח אותו איכשהו לאט לעבר הדלת

רפי: יש לך ידיים טובות. מתי שאני רועד ככה ואתה שם עלי את היד שלך אני

לא רועד יותר. אפילו בבית חולים ממשלתי לא היו להם ידיים טובות ככה.

שואל יוצא עם רפי

תמונה שנייה

זיוה לבדה בחדר. החדר מסודר, על הספה כריות, מנורת שולחן דולקת ליד הספה, מוזיקה, ובעיקר פרחים. שאול נכנס עם מגש אוכל

שאול: נדהם אני לא מאמין. איך הספקת? גם פרחים. ואיזה! ורדים ענקיים כאלה, מאיפה?

זיוה: מבחוץ.

שאול: פתחו חנות פרחים בפרדס?

זיוה: יש בלי סוף.

שאול: הכול עשבים, קוצים, זבל.

זיוה: בתוך העשבים, הקוצים.

שאול: בחושך?

זיוה: מצאתי. שולחת ידיה לקחת מידי את מגש האוכל תן לי, אני אערוך.

שאול: לא, את אורחת, היום אני... מחפש בעיניו מקום לערוך את האוכל.

זיוה: איפה אתה אוכל בדרך כלל?

שאול: בחדר האוכל, יש שם פינה לצוות, וכשאני רוצה לחטוף משהו, אז ליד שולחן העבודה.

זיוה: אני אפנה משם את התיקים.

שאול: לא, חכי. מושך את מיטת הבריקות מהפינה אל מרכז החדר, פורש עליה סדין,

צוחק כמו בסרטים, השולחנות הארוכים האלה בארמונות. לוקח מידיה את

המגש, מניח אותו באמצע, ממשיך ומעמיד כיסא בראש ה"שולחן" הנה, כאן, תשבי.

לא, זה הכיסא השבור. מעמיד שם כיסא אחר הנה.

זיוה: לשבת?

שאול: כן, בראש השולחן כמו שאומרים.

היא יושבת בקצה מזה והוא יושב בקצה מזה

שאול: בתיאבון.

זיוה: תודה.

שאול: אוכל של בית חולים, את יודעת. אני מצטער, גם אין לי יין. מצטחק

האוכל שמגישים, זה התחום הראשון שצריך לשנות בכתי החולים בארץ.

לא צריך להיות הרבה יותר יקר, רק יותר מחשבה, יצירתיות. דווקא מפני

שהם חולים, כואבים, מפוחדים, מנותקים מהבית – למה לא לתת להם אוכל

טעים, מעורר? זה גם יעזור בהחלמה שלהם, את לא חושבת?

היא לא עונה. שתיקה קצרה

שאל: המקום הזה, הגעתי אליו לגמרי במקרה. לא לגמרי. אחרי מה שקרה, את יודעת, חיפשתי מקום מחוץ לעיר. גם הם, מסתבר שהם חיפשו רופא כללי כבר שנתיים. אף אחד לא רצה. גם הייתי סקרן, את יודעת, לראות מה זה חולי רוח. בהתחלה זה היה באמת מוזר, עכשיו הם נראים לי רגילים, כמעט מוכרים. אני לא יודע אם אני מועיל להם הרבה. כשגוף חולה – עוד אפשר לעשות משהו, אבל כשהנפש חולה, מה...?

היא לא עונה. שתיקה קצרה

שאל: אני עוד לא מאמין. רק אתמול היית כל כך רחוקה, מעבר להרי החושך אפשר לומר. אחרי שהלכת, את יודעת, כמעט השתגעתי. היה נדמה לי שאפילו החולים יודעים. היה שם גוסס אחד עלוב. פעם אשתו ישבה לידו ואני ניגשתי אליו. הוא חיך פתאום מין חיוך. לא תאמיני מה הרגשתי שהוא רוצה לומר לי בחיוך הזה. אני אמות, כן, אבל אשתי על ידי, ואתה... חה! והנה את כאן ואנחנו אוכלים ומדברים, וזה כל כך פשוט. תאכלי, את לא אוכלת בכלל.

זיזה פורצת בבכי

שאל: לא! מה קרה? למה? את לא רעבה?

זיזה: אני רעבה, רעבה נורא.

שאל: אז מה? תאכלי.

זיזה: אני לא מגיעה.

שאל: אלוהים אדירים! אני עיוור, אני אידיוט, אני... הבאתי כל כך הרבה אוכל ו... קם אל מול מגש האוכל הנה, אני אגיש לך, תרשי לי.

זיזה: אתה לא צריך להגיש לי. קמה, מעבירה את הכיסא שלה לרוחב השולחן

שאל: איך לא חשבת על זה? את יודעת לעשות את הדברים שיהיו כל כך פשוטים, כל כך נכונים.

זיזה לוקחת משהו מן האוכל לצלחתה

שאל: זה הכול? קחי גם מכדורי הבשר, הם דווקא טובים.

זיזה: בוא נאכל, טוב?

שאל: בשקט, מה?

זיזה: כן, בשקט. ומיד אני מצטערת.

שאל: או לא, אני מצטער, הכול באשמתי.

זיזה: תן לי להצטער פעם, טוב?

הם צוחקים, אוכלים בשתיקה

שואל: תוך אכילה את זוכרת את הערב הראשון שלנו?

זיוה: מה פתאום? אה כן, אני מבינה.

שואל: גם אז היית רעבה, ואיך שאכלת. יפה, לאט, בסכין ומזלג, ויחד עם זה כמו חיה יפה בשדה, אוכלת בפה אבל באמת כל הגוף שלה מלחך וטורף.

זיוה: לא נכון, זה נורא.

שואל: זה היה נהדר, כמו עכשיו.

זיוה: תפסיק! אתה מקלקל לי את התיאבון.

שואל: שתיקה קצרה, ושוב תוך אכילה גם אז היה לך כובע. לא כמו הכובע הזה שלך, אבל גם ההוא היה... כובע!

זיוה: כובעים, החולשה שלי.

שואל: למה החולשה? הכוח שלך. חבשת אותו כל כך על הצד, כמו דוגמנית, ואני כל הזמן חשבתי איך הוא לא נופל, כמו לוליין על חבל.

זיוה: היתה שם סיכה.

שואל: זה לא משנה, את היית הלוליין.

זיוה: היתה לי פילוסופיה שלמה על זה. דווקא מפני שאין לי כסף, בית, כלום, אני אחבוש את הכובע הכי צהוב בעולם, עם הפונפון הכי גדול, הכי מטורף,

והכי על הצד שאפשר.

שואל צוחק

זיוה: מה עכשיו?

שואל: אחרי המסעדה טיילנו. בלילה, בחושך, גם ברחוב יפו, הוא יפה, החלק שקרוב לעיר העתיקה. פתאום היית צריכה...

זיוה: השלפוחית שלי.

שואל: נכון, השלפוחית שלך. היית צריכה, אז אמרת לי, חכה רגע, וזהו, ירדת במדרגות הפתוחות הרחבות שליד בניין הדואר הישן, ועשית את זה, על המדרגות, לא התביישת, צפצפת על כל העולם.

זיוה: זה היה בלילה, לא היה אף אחד ברחוב.

שואל: לא תאמיני, אבל אני חושב שאז אמרתי לעצמי בפעם הראשונה, שאני רוצה שתהיי אשתי.

זיוה: אני לא מאמינה. בזכות שלפוחית השתן שלי.

שואל: האומץ שלך, הצפצוף על כל העולם, איך שאת יודעת לצאת ממצבים קשים. יחד איתך, חשבתי לעצמי, אני לא אפחד יותר, אני גם לא אתלבט

יותר על כל דבר, כן-לא, כן-לא. עובדה, רק כשהיינו יחד החלטתי להגיש את ההצעה לעבוד בבית חולים.

זיוה: זה מצחיק, אתה היית יותר מבוגר, היית הדוקטור, ואני, צוציקית עם אימא על הגב, בסך הכול אחות מעשית קטנה, בית ספר לאחיות היה רק חלום.

שואל: קטנה ויפה, ומכירה את הכוכבים.

זיוה: כוכבים...?

שואל: הפרופסורים, שלושתם, עוד לא, אבל היה ברור שהם יהיו. איך הם היו מחפשים תירוצים לעבור ליד התחנה כשאת היית בתורנות.

זיוה: בגלל הקפה. אני הייתי מביאה אותו, קונה במעט הכסף שלי.

שואל: והפרח, תמיד היה שם פרח קטן בכוס.

זיוה: מהגינה של בית חולים, מהצד.

שואל: את העיקר שכחת. את היית שם, יפה, מעבר לאופק שלי.

זיוה: העזת בכל זאת.

שואל: צוחק תני לי רגע את הידיים שלך, אפשר?

זיוה: בשביל מה?

שואל: רק רגע.

מושיטה את כפות ידיה לפנים

שואל: אוחז בידיה האגודלים שלך, את רואה? זאת ארוכה, אלגנטית, גבוהה, על עקבים, עם כובע, וזאת קטנה, רכה, שמנמונת.

זיוה: תן לי, זאת הבושה שלי, האצבע הזאת.

שואל: ואני בגללה העזתי. היא גם יפה, נוגעת ללב כזאת.

זיוה: היא נוראה, מכוערת.

שואל: אצלך הכול יפה. כפות ידיה עדיין בידיו, כמו מתעשת, משחרר אותן סליחה, את באמצע האוכל. תמשיכי, תאכלי.

זיוה: אני שבעה רק מהמחמאות שלך.

שואל: מגיע לך. אף פעם לא ידעתי להגיד מילים יפות.

זיוה: עכשיו אתה רוצה לתת הכול בכת אחת?

שואל: שתיקה קצרה שלשום בלילה לא הצלחתי להירדם. התחיל כבר להאיר

ואני עוד לא נרדמתי. ואז שמעתי את הציפורים. בהתחלה ציפור אחת. אחר

כך שתיים, שלוש. אחר כך אי אפשר היה לספור יותר. זה התמלא, זה נהיה

כאילו מישהו שופך דליים של ציפורים מצפצפות לאוויר. זה היה נהדר.

ואז חשבת לי פתאום, שהנה צפצוף של ציפורים הוא בעצמו שום דבר. הן מצפצפות מפני שהן רעבות, או סתם מקשקות, או מרכלות. הן לא יודעות לעשות שום דבר אחר חוץ מלצפצף. אבל בשבילנו – כמה זה יפה! אולי גם אנחנו, הצפצופים שלנו... את מבינה? אולי גם לזה יש איזה מובן, איזה יופי בשביל מישהו?

זיוה: אוחות בידיו תודה.

שואל: על מה?

זיוה: אני לא יודעת. מה שאמרת, זה כל כך יפה. העור שלי נהיה ברווז. טוב לי פתאום. אני רוצה שנחיה טוב, שנחיה יפה, בשקט, בביטחון. ולחזור לעבודה. אילו ידעת כמה אני רוצה לחזור לעבודה.

שואל: את יודעת למה לא נרדמתי? רציתי להרוג אותך. פשוט שכבתי כל הלילה ורציתי להרוג אותך. לא עשיתי שום דבר רק שכבתי בחושך על הגב, לא זזתי, לא התהפכתי ורציתי להרוג אותך, כולי, מהרגליים עד השערות, הכול רצה להרוג אותך. ובבוקר שמעתי את הציפורים וזה כאילו נמס.

זיוה: אתה איש טוב.

שואל: איש טוב...?

זיוה: זה קרה שלשום בלילה, לא? זה עבר ואז גם החלטת לבוא ולבקש אותי, לדבר איתי זאת אומרת, אצלו בבית.

רפי: בחלון אתה היית פעם בטבריה, בכנרת, דוקטור?

שואל: תמשיכי, לא נשים לב אליו.

רפי: מישהו פעם שאל אותי אם אני הייתי בטבריה, בכנרת. אמרתי לו: לא. אז הוא אמר: אתה משוגע או מה? אמרתי לו: למה? אז הוא אמר: זה אחד המקומות הכי יפים בעולם, וזה רק שעתים נסיעה. אז מה? חסר לי משהו?

מסתלק מהחלון

שניהם צוחקים

שואל: הרבה פעמים אני לא מביין אותו.

זיוה: הוא דיבר על להסתפק במעט, אני חושבת.

שואל: יפה, לא חשבת על זה. אני איתו פה כל הזמן, והנה את רק מגיעה וכבר את מבינה.

זיוה: אולי מפני שגם אני חושבת על זה, להסתפק במעט.

רפי: שוב בחלון לא חסר לי שום דבר.

שואל: מה אתה רוצה ממני, רפי? מה אתה רוצה ממני!?

רפי: ביצה קשה טובה, ביצה קשה טובה באמת, על האש כל הלילה, אני אעשה אצלך.

שאול: לך כבר, תחזור למוסד!

רפי: מי נשאר? סניטרים, תורנים ביום שישי-שבת? גבריאל נשאר, עזיז נשאר, הכי רעים, של המחלקה הסגורה. הם לא אוהבים מישהו שנשאר ביום שישי מתני שכולם נוסעים. הם לא אוהבים מישהו שהדוקטור נותן לו מפתח ואחר כך זורק אותו.

שאול: אני אלוהה אותך, אני אכנס איתך.

רפי: אתה תיכנס אבל אתה תצא, לא?

שאול: אני לא יכול לעזור לך יותר. לא יכול, אתה לא מבין?! לך כבר, קח את המעיל שלי. אתה תצטנן ככה בגשם הזה. למה אתה מחכה? פושט את המעיל

שלו. נותן לרפי דרך החלון

רפי: נושך את היד של שאול דרך החלון! זורק! כמו לציפורים! כמו לכלב!

שאול: צועק לא!

רפי: אמרת שתאכל איתי. מסתלק

שאול: בצחוק, במין הנאה ראית? חולה עלוב, כמעט ערום בגשם, אבל גאוה יש לו.

זיוה: הוא נשך אותך.

רפי: שוב בחלון אתה אכלת איתה על המיטה של החולים. זה גם המיטה של המתים, אני ראיתי, ככה מוציאים אותם מהמקרר. מסתלק
שאול מתחיל לפנות את שאריות הארוחה מהשולחן המאולתר

זיוה: אני אעזור לך.

שאול: לא עונה לה, גומר לפנות, מסיר את הסדין, מקפל אותו, מחזיר את המיטה לפינה שלה אנחנו נעזוב את המקום הזה. הוא שום דבר בשבילי, אינפנטיל, חולה. אתמול בלילה רק ביקשתי שתחזרי וכבר הייתי מאושר. בבית שלו ביקשתי שתחזרי, לעיניו. לא האמנתי שתחזרי, והייתי כל כך מאושר. אז עכשיו, את כאן, לניסיון ודאי, אבל כאן – אני צריך להיות מאושר פי אלף, לא? כמו שאמרתי לך אתמול – אני סלחתי לך, את לא עשית שום רע, את אהבת, אני לא יכול להיות בלעדריך, אני אעשה הכול בשבילך.

זיוה: די, שאול.

שאול: למה?

זיוה: אני כאן.

שאל: השכל שלך, האיזון שלך, כל מה שאת אומרת הכול נכון, ולמה זה קורע אותי לחתיכות?

זיזה מפשילה ביד ימינה את שרוול חולצתו, נוגעת בזרועו. רעש גשם נשמע מבחוץ

שאל: היד שלך.

זיזה: לא נעים?

שאל: לא נעים...? רק היד שלך ורק הזרוע שלי, ואני מרגיש את כל הגוף שלך על כל הגוף שלי.

זיזה: אף פעם לא אמרת לי דברים כאלה.

שאל: הייתי צריך את השוק החשמלי הזה, מה?

זיזה: איזה...? ומיד אני מבינה. מפשילה ביד שמאלה את השרוול השני של חולצתו,

נוגעת בזרועו

שאל: או, אלוהים!

רעש הגשם גובר

זיזה: גשם.

שאל: ואיזה!

זיזה: אתה חושב שהוא עוד בחוץ?

שאל: את דואגת לו?

זיזה: אני חושבת אם הוא עוד שם בחוץ ומסתכל בחלון.

שאל: אני כבר מכבה. מקום בלי אישה, בלי וילונות. הוא מכבה את האור הגדול

נשאר אור נמוך וחם שמאיר בעיקר את הספה. הדו־שיח הבא מתנהל תוך שהם

מתקרבים אל הספה, מתקרבים ונעצרים מדי פעם

שאל: את מריחה...?

זיזה: מה...?

שאל: אחרי הצבא הייתי מסתובב הרבה ברחובות בירושלים מאוחר בלילה.

לבר, ביישן, מפחד מכל העולם. אחר כך, כשהתחלתי ללמוד, כבר לא היה לי

זמן. הייתי מסתכל בחלונות שנשארו עם אור, כבר לא אור גדול, אור נמוך,

כמו עכשיו כאן, אור וחושך יחד. זה נראה חם שם בפנים, טוב, הנשמה שלי

יצאה, יכולתי כמעט לגעת במה שהיה שם בפנים, להריח אותו. כמו מרחח

זיזה: מה...?

שאל: הריח שלך. הדבר הכי נהדר בעולם, אין שום דבר אחר. לא מה שהיה,

לא מה שיהיה, שום עלבונות, שום חשבונות, רק זה ישנו, רק זה חשוב, רק

זאת האמת, את, אישה, עכשיו, חיה, פה איתי, האישה שלי.

זיוה: קח אותי.

שאל: מתחיל להתיר את הכפתורים שלה לא מהר מדי?

זיוה: לא, זה בסדר.

שאל: את תמיד אמרת ש...

זיוה: עכשיו לא, זה יהיה טוב, כמו כשהיית חוזר מאוחר אחרי שחולה שלך נפטר.

שאל: במין צחוק את שמעת מה שהוא אמר על מיטת הבדיקות שאכלנו עליה? מתעשת, מפסיק לצחוק הו לא! בואי! מושך אותה לעבר הספה

זיוה: עכשיו היא נעצרת יש לך סדין?

שאל: בשביל מה?

זיוה: בשביל לפרוש אותו על הספה. שיהיה לכן, חלק זאת אומרת.

מביא סדין. הם פורשים יחד את הסדין על הספה, נשאים עומדים

שאל: זה משונה. עשר שנים, נכון? וזה כמו בפעם הראשונה, יותר ראשונה מהראשונה, אם אפשר דבר כזה.

רפי זורק אבן בחלון. החלון נשבר

רפי: בחלון השבור זונה!

שאל: פותח את הדלת, בעדינות תיכנס, רפי.

רפי נדהם, לא עונה

שאל: תיכנס, למה אתה מחכה?

רפי: היא לא אשתך, סתם חולה חרשה.

שאל: תיכנס.

רפי: נכנס, בזהירות אתה אמרת שאני אישן היום אצלך. אתה אמרת.

שאל: בטח.

רפי: אני אעשה לך את התה עם הקינמון.

שאל: אנחנו גם נאכל את הטונה עם הוופלים המצופים.

רפי: אני גם אוריד לך את המגפיים.

שאל: כן, בטח, אתה...

רפי: אתה מדבר איתי על הכול, נכון?

שאל: כן.

רפי: כמו שהיה, היה טוב, שום דבר לא היה חסר לנו.

שאל: טוב מאוד! מכה אותו תזרוק אבנים, אה? תשבור חלונות, אה? אה? אה?

זיוה: מתערבת, מנסה להפריד לא, די, אתה לא צריך!

רפי: נשמת מידיו של שאול גבריאל מרביץ יותר חזק. יוצא, בורח
שאול: צוחק, מין צחוק שמעת? "גבריאל מרביץ יותר חזק!" מה כבר אפשר
לעשות לכך-אדם שגבריאל מרביץ לו יותר חזק, אה?
זיוה: אני לא מבינה.

שאול: מצד אחד חולה נפש או סתם אינפנטיל, ומצד שני יש לו מין אמירות
כאלה שמשגעות אותך. כל המאמצים שלך, הלימודים, הרפואה, ההתקדמות,
כל התרבות שלך, הכול נהיה קטן, עלוב, מתפרק. ופתאום התחלת לפחד
ממני?

זיוה: סליחה?

שאול: כשאני חושב על זה... אז, כשהלכת אליו לא פחדת בכלל. בגלל זה לא
נגעתי בכך. מי שלא מפחד בטח שלא עשה שום דבר רע.

זיוה: אני לא מבינה. מה פתאום?

שאול: בלילה האחרון לפני שהלכת אליו, אני לא ישנתי כל הלילה, כל רגע
ירדתי מהמיטה להשתין. ואז את התעוררת, רצית להרגיע אותי, החזקת את
היד שלי, ליטפת את היד שלי, והתחלת לספר לי כמה את אוהבת אותו, איזה
יופי זה, אני מוכרח להבין.

זיוה: הייתי מסונוורת.

שאול: היית יפה, היית אמיצה. אני אמרתי שאני מבין, ואת אמרתי לי תודה.
רציתי לרדת על הברכיים ולהגיד לך: דרך צלחה! אהבה מהנה! אני הרגשתי
כל כך קטן, פרימיטיבי. מין תינוק שרק יודע להשתין. צוחק, מין צחוק אני
הבנתי, רק שלפוחית השתן שלי לא הבינה. את זוכרת איך רצתי כל הזמן?
מאיפה היה לי כל כך הרבה שתן לתת בלילה אחד? זאת השאלה! עכשו את
מתחילה לפחד, מה?

זיוה: לא, מה פתאום? אתה בסדר.

שאול: אני לא כל כך בסדר. אישה שעוזבת את בעלה זה בסדר. זה מודרני. גם
המאהב מודרני, בטח, רק הבעל – זה לא מודרני, זה פרימיטיבי, לא בסדר,
לא. אבא שלי היה רוכל קטן בקצה השוק, גם רוכל וגם עצבני.

זיוה: אני לא מבינה.

שאול: גם אני לא מבין, זה העניין. מה פירוש חזרת לניסיון?! זה מלפפונים
חמוצים, טועמים קודם אחד ואחר כך קונים? מה פירוש חזרת לניסיון?

זיוה: אתה הצעת את זה.

פעמון בית חולים מצלצל

שואל: מה פירוש? תעני לי!

זיוה: מה זה? הפעמון, אתה לא שומע?

שואל: הפעמון, כן, הוא עונה לי.

זיוה: למה הוא מצלצל ככה?

שואל: את רוצה לדעת?

זיוה: כן, בהחלט, הוא לא מפסיק.

שואל: קוראים לי. מישהו בטח התאבד שם. עם סכין גילוח ישן, מטונף. הבעיה

המוגלה, לא הסכין. יוצא

הצלצולים נמשכים עוד רגע, נפסקים. זיוה מתחילה לארוז את מזוודתיה. רפי מציץ

בחלון, רואה אותה, נכנס פנימה. זיוה רואה אותו, מפסיקה לארוז

רפי: את רוצה שאני אעזור לך? אין תשובה, ושוב את רוצה שאני אעזור לך?

זיוה: תרד ממני, טוב? אין לי עצבים.

רפי: יש לך.

זיוה: גם אתה תגיד לי מה יש לי ומה אין לי.

רפי: את עצבנית, לא? מי שעצבני אומרים שיש לו עצבים.

זיוה: אתה גם תלמד אותי לדבר.

רפי: את עושה בשכל. לא כדאי לך פה. ראית בעצמך, הוא משתגע פתאום,

צריך לדעת איך לטפל בו. לי אין עצבים בכלל, רק שרירים, תסתכלי. טוב,

לא? רק שרירים, בלי עצבים. בגלל זה אפילו שיש לי כוח אני לא מרביץ.

טוב, לא?

זיוה פונה הצידה

רפי: את הולכת, לא? את הולכת, לא? את לא הולכת?

זיוה: למה אתה מציק לי כל הזמן? למה את מנסה לקלקל? מה אתה רוצה

ממני?

רפי: מה את רוצה ממני?!

זיוה: אני אשתו, אתה לא מכין?

רפי: יחד איתה את סתם חולה חדשה!

זיוה: אני אשתו, אתה יודע את זה!

רפי: יחד איתה אני הייתי אצלו קודם, לפניך, אני הייתי אצלו קודם, לפניך.

זיוה: מסתכלת בו, שתיקה קצרה אני אשתגע פה יחד איתכם שבה למזוודות.

רפי: אני אעזור לך למצוא מקום. מישהו בטח התאבד, תוכלי לישון במיטה

שלו. אולי יהיו עוד מיטות.

זיוה: מפסיקה להתעסק במזורדות, מתיישבת קשה לי, רפי, רע לי.
רפי: איך? את בחורה, לא?
זיוה: לבחורה לא רע, לא קשה?
רפי: לא, למה שיהיה? לבחורה יש הכול, הכול עליה, הכול.
זיוה: מה זה הכול?
רפי: הכול, השדיים שלה.
זיוה: אם יש שדיים לא קשה, לא רע?
רפי: בטח שלא. יש לה אותם מתי שהיא רוצה, אפילו מתי שהיא ישנה, אפילו שהיא חולה, כל הזמן.
זיוה: ומה היא עושה איתם, אתה חושב? מה היא עושה איתם כל הזמן, מתי שהיא רוצה, אפילו מתי שהיא ישנה, אפילו מתי שהיא חולה?
רפי: מה זה נקרא? היא... היא... כאילו הם משוקולד.
זיוה: ואם היא תאכל אותם?
רפי: לא, מה פתאום, הם עליה, אצלה בפנים, כאילו כבר אכלה... אני חושב, לא יודע בדיוק.
זיוה: צוחקת מין צחוק
רפי: את צוחקת?
זיוה: לא, אני בוכה.
רפי: אני הכרתי פעם אחת, היה לה דווקא לב טוב.
זיוה: אתה לא מכיר שום נשים, רק זונות.
רפי: בטח, אמא שלי.
זיוה: אני עייפה, רפי.
רפי: הבחורה שלי... אני אקח את התיק שלה, ככה. לוקח תיק של זיוה בידו האחת וביד השנייה אני אקח את היד שלה. שולח ידו הצידה. זיוה אוחזת בידו ואני אטייל איתה ברחוב, בשכונה, שכולם יראו, שיצאו להם העיניים. הם יפסיקו לצחוק והם יסתכלו. כל הדם שלהם יצא להם מרוב שהם יסתכלו. יהיה שקט וכל הדם יצא להם. נעצר פתאום שלא תגדי לי!
זיוה: אני לא אגיד.
רפי: יוצא. רגע אחר כך נראה שאול בחלון, קצת רחוק
זיוה: רואה, חושבת שזה רפי אני לא אגיד, אני מבטיחה.
שאול: מצטחק יש לך כבר סודות איתו.
זיוה: שאול.

שאלו: סתם בדיחה. זה דווקא מצא חן בעיני. יש לך חמלה.

זיוה: גם אני גדלתי במקומות קשים.

שאלו: זה לא תמיד מביא חמלה, לפעמים להפך. האמת, יש לך משהו חשוב יותר, איך שאת מסתדרת עם אנשים, עם כולם, משהו שאני לא יודע, אילו ידעת כמה אני....

זיוה: בוא, תיכנס, לא ככה בחלון.

שאלו: במיין צחוק אני נהיה כמוהו, מה?

זיוה: בוא, תיכנס. פותחת את הדלת

שאלו: נכנס בדלת, ומיד בשטף, עולה עליה אני מצטער, את מוכרחה לסלוח לי!

זיוה: נבהלת, נסוגה מה... לא...!

שאלו: אני עזבתי שם באמצע הטיפול רק כדי לומר לך, אנחנו נעזוב! שיסריחו להם כאן! זה מה שהם רוצים, מרוב גאווה. הם גם מתאבדים מרוב גאווה להראות שהם עוד חיים. שיהיה לניסיון! רק ככה אני אלמד להתגבר על הגאווה שלי. רק ככה אני אלמד לחיות עם האהבה שלך. איזו אהבה! להתחתן איתי, שנה, חמש שנים, עשר – ולהמשיך לאהוב אותי! זה הדבר הכי יפה שיכול להיות. להבין את זה, להבין אותך – זה נקרא לחיות, להבין, לא להתאבד, לא טונה עם ופלים עם כל השמן. לא תאמיני, אני נהנה מזה.

זיוה: די כבר!

שאלו: פעם חשבתי שרופא לא צריך לדבר. החולים שידברו. אבא שלי שידבר. והנה: כן רופא – לא רופא, יש אישה בעולם, יש אהבה בעולם, יש יחיאל שומכר בעולם, אז גם הרופא נהיה חולה, נהיה קטן, מתחיל לדבר. הצחוק

שלו נעשה בכי, ובצעקה זיוה! זיוה!

זיוה: כן...? מה קרה? תגיד לי, אני כאן!

שאלו: אני לא יודע. אני מתבייש, בוכה כמו תינוק, מה את חושבת עלי?

זיוה: מחבקת אותו לא, להפך, ככה אני אוהבת אותך.

שאלו: מה חסר לי? את כאן, לא? למה אני עושה לך את זה?

זיוה: אתה איש יפה. כמה שהיה קשה איתך. שנינו דומים. העולם לא פינק אותך, גם לא אותי. אנחנו צריכים להיות יחד. אני כבר לא ילדה, בני כמה אנחנו? חשבת על זה? גם אני.

שאלו: איך יוצאים מזה? אפשר לצאת מזה? את חזקה, את יודעת.

רעש הגשם נשמע

זיוה: הגשם. אני רוצה אותך.

שואל: גם אני.

זיוה: בוא. מתחילה להתיר את כפתורי חולצתו, מתקשה אני לא מצליחה להתיר כפתור, אני רועדת.

שואל: יש לי איזו שאלה, סתם.

זיוה: התרתי.

שואל: מתי זה קרה בפעם הראשונה? שניכם, הפעם הראשונה, את יודעת?
זיוה: תעזוב את זה עכשיו.

שואל: רק זה, מתי? זה לא חשוב, פשוט יש לי מין ערפל כזה, אני צריך נקודת אחיזה בשביל לצאת, רק זה!

זיוה: כליל שבת, אתה היית תורן, אני הלכתי לעזור לו, באו אליו אורחים, אחר כך.

שואל: איך זה קרה?

זיוה: פתאום, אני לא יודעת, אתה יודע איך זה, כמו להחליק על בננה.

שואל: איך בדיוק? הוא התחיל? את? יחד? שניכם יחד החלקתם על אותה בננה? מה אמרתם? עשיתם את זה באור? התפשטתם ערומים? איך זה היה? אותו דבר כמו אז כשהוא היה הגבר שלך, בן זוג זאת אומרת, עוד לפני שאנחנו נפגשנו?

זיוה: מחבבת אותו די שואל! לא צריך לדבר. ככה, אתה נהדר, איך שאתה רטוב, יש ממך ריח כזה של גשם!

ידי צונחות ממנה, גם ידיה צונחות

שואל: אני לא רטוב, בדיוק כשיצאתי נפסק הגשם, למה אמרת?

זיוה: אתה יודע תמיד כל מה שאתה אומר?

שואל: היית מחבבת אותו כשהוא היה חוזר רטוב?

זיוה: הוא לא היה חוזר רטוב.

שואל: אז מי?

זיוה: זה טיפשי. אתה לא חושב?

שואל: אולי רפי? הוא בחוץ עכשיו, בגשם, בבוץ.

זיוה: אתה לא בבוץ, בגשם עכשיו? אני, איפה אני? מה זה, לא בוץ, לא גשם? אני חזקה, בטח. אני גם בחורה. אישה. יש לי את זה כל הזמן, גם כשאני חולה, גם כשאני ישנה, לא חסר לי כלום, הכול עלי, עוד משוקולד. זה נעשה כבד, אתה יודע, כל כך הרבה שוקולד עלי.

שואל: אני לא מבין.

זיוה: לא? רפי לא לימד אותך מה יש לבחורה, לאישה?

שאול: אני לא מבין.

זיוה: גם אני לא. לעצמך אתה לוקח את כל הלא-מבין ולי אתה לא משאיר כלום?

שאול: זה המקום הזה, הקירות האלה, כל החצי שנה הזאת, רפי שנדבק כמו צרעת. הם הסתדרו עד עכשיו בלעדי, הם יסתדרו גם אחר כך. אנחנו נעזוב על הבוקר. שיתרוצץ שם רטוב, הוא נהנה מזה!

זיוה: יש לי הפתעה בשבילך. פותחת את הדלת או החלון רפי!

רפי נכנס, מהסס, מסתכל בשאול ובזיוה חליפות. גם שאול מסתכל ברפי ובזיוה חליפות

זיוה: אנחנו נשתה קפה, טוב? כולנו צריכים. היא מכינה את הקפה בקומקום שלה, מעמידה על שרפרף שלוש כוסות, סוכר, כפיות, מתיישבת

רפי ושאול עומדים זה מול זה

זיוה: אל שאול אתה לא רוצה קפה?

שאול מתיישב, גם רפי, בהיסוס

זיוה: מוזגת קפה בבקשה, תמתיקו לכם. אל רפי קח סוכר כמה שאתה רוצה.

רפי מלווה בעיניו את הקומקום עם הכיסוי

זיוה: סליחה...? כן. מפסיקה למזוג, מביאה לרפי ז'קט של שאול מותר לי, נכון? אל רפי קח, תלבש את זה, אתה רטוב, קר לך.

רפי: לא קר.

זיוה: אתה רטוב לגמרי.

רפי: לא קר לי.

זיוה: איך שאתה רוצה. מתיישבת, גומרת למזוג בבקשה. על מה הייתם אתם משוחחים? אל רפי אתה סיפרת לי שהייתם מדברים על הכול. גם על בחורות, נכון? שתיקה קצרה לרפי יש רעיון. יש כפתור כזה בגוף של אישה, אם מישהו נוגע בכפתור הזה – היא מוכרחה לאהוב אותו. מישהו אמר לו את זה, מישהו רציני.

שאול: מה את חושבת על הכפתור הזה?

זיוה: זה נחמד, יש בזה משהו. חלום של גברים, צריך לנגוע וזהו.

שאול: לא נכון?

זיוה: אהבה צריך לטפח, לבנות, לא? להתאמץ. למה אתה לא שותה את הקפה?

רפי: אני אכין לך את התה עם הקינמון, קפה לא טוב בשביל הבטן שלך. ניגש אל פינת הבישול

שאול: מתי הוא התאמץ כל כך הרכה? או אולי רק אחד צריך להתאמץ?

רפי: אני שם לך את הסוכר בתוך התה, דבר ראשון, איתי אתה לא צריך לעבוד, שום דבר.

שאול: אל זיה שאלתי אותך.

זיוה: הוא התאמץ, הוא רעד, הוא בכה כמו תינוק כשהוא חיזר אחרי, בלי בושה. אני הרגשתי מלכה, עפתי, הייתי שיכורה.

שאול: לא! הוא!?

זיוה: כן. גם אתה, אתמול, כשביקשת.

שאול: כל מי שרועד לפניך, שבוכה, את עוזבת את בעלך ונעשית פילגש שלו?

זיוה: אני פה עכשיו.

שאול: לא סתם פילגש, רצת אליו לעזור לו עם האורחים שלו, עם הילדים שלו. בטח, אשתו מתה. גם אני אשתי מתה. יותר גרוע, היה אבל עם מישהו אחר,

זה יותר גרוע ממתה, לא?

רפי: מגיש את התה לשאול הנה, תשתה, אתה לא שותה.

זיוה: אני אשתה. שותה מן התה זה באמת טוב. איך אתה עושה את זה? אתה מרתיח את הקינמון?

רפי: מעביר את הכוס לשאול זה התה שלך.

זיוה: קודם, כשהיינו לבר, דיברת איתי אחרת.

רפי: אל שאול זה התה שלך.

שאול: אל זיוה קחי, תשתי.

זיוה: אני לא רצתי אליו. אתה שלחת אותי אליו לעזור לו. לא פעם אחת, יום אחרי יום, שבוע שלם.

שאול: ואם הייתי אומר לך תקפצי מהגג – היית קופצת? אני רציתי לנסות אותך. לא ידעת את זה? לנסות אותך!

זיוה: צוחקת ודאי שידעתי.

שאול: מה זה מצחיק?

זיוה: היה לנו פעם חולה עם גידול. בחור צעיר, לא היה לו סיכוי. אשתו היתה באה איתו לטיפולים, לפעמים עם הילד שלהם. היא ידעה על הגידול עוד לפני שהם התחתנו. היא סיפרה לי. יום אחד הוא גילח את התלתלים שלו,

הוא רצה לנסות אותה אם היא תאהב אותו גם בלי התלתלים. היא לא עזבה אותו, למרות שרצתה, אבל היא לא אהבה אותו יותר.

שואל: אז הוא צדק.

זיוה: זה נקרא צדק? לנסות אותה אם היא תאהב אותו בלי התלתלים אחרי שהיא התחנתה איתו עם גידול כזה במוח? אחרי שילדה לו, טיפלה בו כל השנים, הכול?! זה נקרא צדק?!

שואל: עובדה.

זיוה: לא בגלל התלתלים – מפני שהוא ניסה אותה.

שואל: מאיפה את יודעת למה.

רפי: תשתה, אתה לא שותה בכלל.

שואל שותה

רפי: טוב, נכון?

שואל: אל זיוה עם איזה גידול התחנתת איתי?

זיוה: אתה מטורף לגמרי.

שואל: זהו, אה?

זיוה: למה בכלל ביקשת ממני לחזור?

שואל: רימיתי אותך, אה? לכי ותצעקי ברחובות: בעלי רימה אותי, לקח אותי מהמאהב שלי. מי שרימה! למה בכלל התחנתת איתי מהתחלה? זאת השאלה! אהבת אותו, למה התחנתת איתי? רק מפני שהוא עזב אותך? נשארתי לבד?

זיוה קמה, אורזת את מזוודותיה

שואל: הניסיון נגמר, מה? הגברת נושכת חתיכה מהמלפפון, יורקת והולכת. מה עוד אפשר לומר? מה יכול לומר מלפפון שנשכו ממנו חתיכה? תודה, אלוהים, לפחות נשכה חתיכה!

רפי: אני אשים את הביצים על האש, אתה תראה, יהיו ביצים קשות טובות מאוד בבוקר. ניגש אל פינת המטבח

שואל: להיות כמורך, רפי...! שום דבר לא חסר, רק ביצה קשה טובה מאוד. העיקר, בלי אישה. בשביל מה אדם רוצה אישה? לברוח איתה מכל העולם, מכל הרעש, הבושה, המלחמות, הניסיונות. לברוח אליה, להתחבא בגוף שלה, בנשמה שלה, לבנות בית שיהיה רק שלך. והנה יש אישה, בית, וקר יותר מקודם. ואתה לבד יותר מקודם, אפילו את עצמך אין לך. ויש מלחמות, ויש ניסיונות. ובושה. ויחיאל שומכר ישנו. כאילו העולם הכין לך מארב

כזה, אתה ברחת ממנו אליה, והנה הוא שם, אצלה, בגוף שלה. היא העולם.

זיוה פונה לצאת

שאל: העולם הולך. הלך.

זיוה חוזרת

שאל: מה קרה? העולם חוזר?

זיוה: אני לא יכולה לחזור אליו. זה נגמר בינינו. זה פשוט נגמר. הפסקנו

לאהוב. לא, זו לא כל האמת. שנינו הפסקנו לאהוב אבל הוא הפסיק ראשון.

כשנשואים אפשר לחיות יחד בלי אהבה גדולה, אבל ככה... בשביל מה? זה

מגוחך, לא?

שאל: בפזזור דעת מה?

זיוה: זה מגוחך.

שאל: כן.

זיוה: הוא לא רצה אותי יותר. נמאסתי עליו. כל מה שאמרתי, כל מה שלבשתי,

כל מה שאני, הכול הרגיו אותנו. הצחוק שלי, הכובעים שלי. הפסקתי בכלל

לדבר. הוא התחיל לשנוא קפה מפני שאני אוהבת. הוא לא סבל את האגודלים

שלי, אחד גדול ואחד קטן. מה יכולתי לעשות? לקצץ אגודל אחד? בוכה אני

מצטערת. הגברת החשובה... יודעת להסתדר, אה? חוזרת לניסיון ובסוף לא

מפסיקה לבכות. במקום להתנפל עליך אתמול, לחבק אותך ולהגיד לך: חכה,

אני כבר באה! בילבלתי לך את המוח עם אולי, לניסיון. גם לי יש גאוה, מה?

שאל: מה?

זיוה: גאוה.

שאל: כן.

זיוה: אני לא יודעת בכלל למה אהבתי אותו. אולי מפני שהוא בכה בהתחלה.

גם אנחנו בוכים, אבל בסוף. איזה הבדל!

שאל: כן.

זיוה: סליחה?

שאל: כן.

זיוה: אני מתגעגעת כל כך לעבודה. בבוקר יש פצועים ששוכחים את המצב

האמיתי שלהם. הם פוקחים את העיניים ותכף מושיטים את הידיים ואת

הרגליים בשביל לרדת וללכת והכול, כרגיל, כמו פעם. ופתאום אין יד, אין

רגל, רק כאבים. אבל מה? זה חוזר להם כל בוקר מחדש. אני לא יודעת למה

סיפרתי את זה.

שואל: את היית חוזרת אלי בעצמך, בלי שאבקש?

זיוה: למה אתה שואל?

שואל: הוא לא רצה אותך, לא?

זיוה: זה כל כך חשוב?

שואל: תעני לי.

זיוה: אני לא חושבת. לא ככה, לא כל כך מהר. הייתי מתחילה לעבוד קודם.

התחלתי בעצם לחפש עבודה, לגשש.

שואל: למה לא המשכת? לחפש? לגשש?

זיוה: אני לא מבינה.

שואל: למה התחנתת אותי בכלל? זאת השאלה! אהבת אותך, לא? רק מפני

שהוא זרק אותך?

זיוה: אתה ידעת שאהבתי אותו. אני הזהרתי אותך.

שואל: ותכף גם סחבת אותי לשכב איתך, אחרי הפיפי על המדרגות ליד הדואר

הישן ברחוב יפו.

זיוה: זה היה אחרי שאמרת לי שלא אכפת לך, אתה מצפצף. אתה היית אז

הגבר הכי נהדר בעולם. הייתי בטוחה שתצליח להשכיח אותך ממני. למה

אתה עושה את זה, שואל? עכשיו תסלח לי, נראה אותך! עכשיו תרצה אותי,

עכשיו אני צריכה!

שואל: עוד פעם אותו דבר?! כמו קבצן עיוור, לוקח מה שזורקים לו, ועוד

אומר: תודה! זה מה שרציתי? זה מה שחלמתי?! פעם שנייה?! אותו דבר?!

זיוה: אני עייפה, אני הולכת לישון. שוכבת על הספה, מתכסה

רפוי: היא ישנה על המיטה שלך.

שואל: גם אני רוצה לישון. שוכב על מיטת הטיפולים, מתכסה

רפוי: מסדר לעצמו מצע בפינה אני אישן טוב היום. כבר הרבה זמן לא ישנתי טוב.

אתה אמרת. אתה לא אומר סתם. מכבה את האור, שוכב ומתכסה

תמונה שלישית

אחרי כן, חושך. רק האש הקטנה מפנית המטבח נראית

רפוי: אתה ישן, דוקטור? אין תשובה, ושוב אתה ישן דוקטור?

שואל: שקט, אני ישן!

רפוי: גם אני.

שואל: שתיקה קצרה ולעבר זיוה למה ביקשתי ממך לחזור, אה? לומר לך כמה אני שונא אותך! בשביל זה, כן. כמה אני שונא אותך!

רפי: היא הלכה לישון בלי הפיג'מה שלה. יש לה פיג'מה, אני ראיתי במזוודה שלה.

שואל: השערות שלי שונאות אותך.

רפי: אני לבשתי פעם ראשונה פיג'מה מתי שהכניסו אותי לבית חולים ממשלתי.

שואל: הבגדים שלי שונאים אותך.

שתיקה. קול המים הרותחים

רפי: אתה שומע את המים, דוקטור? לא המים של הגשם, המים של הביצים על האש הקטנה, אתה שומע את המים?

שואל: את הרסת את חיי. את והגאווה שלי ביחד.

רפי: זה נעים, לא? זה נעים, לא?

שואל: נעים מאוד. לזיוה רק בשביל זה הכול היה כדאי, לומר לך כמה אני שונא אותך.

רפי: שתיקה קצרה אתה חושב שהיא באמת ישנה?

שואל: ישנה – לא ישנה, אני שונא אותך.

זיוה: קמה, אל שאול מה היה חסר לך, חזיר? גם כשלא אהבתי אותך – אז אפילו יותר – עשיתי הכול שיהיה לך טוב. עשיתי בית חם, שמח, כמה שהיה אפשר איתך. וכל השנים שעברתי עד שגמרת את הבחינות ואת הסטאז'. עד שגמרת! בעבודות הכי שחורות עברתי בשבילך. בשבילו לא הייתי עושה רבע ממה שעשיתי בשבילך. כן, מפני שאהבתי אותו, לא אותך! הרגשתי אשמה, טיפשה כזאת! אני הייתי שפחה שלך מפני שאהבתי אותו. מין שפחה כזאת של לא-אהבה כזאת. אני ישנה! די כבר! שוכבת, מתכסה

רפי: אתה חלמת פעם אישה ערומה, דוקטור?

שואל: אני ישן עכשיו, רפי.

רפי: זה לא אותו דבר כמו אישה ערומה לא בחלום. אני בטוח. אני גם חלמתי פעם שוקולד, זה לא אותו דבר בחלום. רק אתמול בלילה אני חלמתי אישה ערומה. תשאל אז אני אגיד לך איזה דבר זה היה. תשאל אז אני אגיד לך.

שואל: אני שואל.

רפי: תשאל איזה דבר זה היה, תשאל איך היא היתה?

שואל: איך היא היתה?

רפי: אי אפשר לספר. כל כך...! אני חשבתי שאני אמות.

שתיקה

רפי: אתה ישן דוקטור? ושוב אתה ישן דוקטור?

אין תשובה, רפי מתקרב בזהירות אל שאול, שאול כאילו ישן. רפי פונה ומתקרב אל

זיוה, שאול עוקב אחריו עכשיו

זיוה: מתרוממת קצת כן?

רפי: שום דבר.

זיוה: אני רוצה לישון.

רפי: את לא ישנה.

זיוה: אתה לא נותן לי.

רפי: אני רוצה לשאול אותך משהו. ושוב אני רוצה לשאול אותך משהו.

זיוה: אבל זהו, דבר אחרון.

רפי: את מהעיר, מתל אביב, לא?

זיוה: זה מה שרצית לשאול?

רפי: בעיר, בתל אביב, עושים כל מיני דברים, יודעים.

זיוה: אני מהעיר, מתל אביב, אבל אני עייפה.

רפי: מתי שהיינו ילדים, ביום שישי – ליל שבת, גם כן אף פעם לא היינו

נרדמים תכף. היינו מחכים. אבא שלי ואימא שלי, את יודעת, ככה. היינו

מחכים, ואח שלי משה היה חותך בעור שלו בסכינ גילוח מגן-דוד. הוא ידע

לחתוך דק אפילו בחושך, לא יצא שום דם, רק ציור. כל העור שלו היה מלא

מגן-דוד. וגם אבא שלי חיכה, שאנחנו נישן.

זיוה: זה סיפור יפה, עכשיו די, תישן.

רפי: אני לא גמרת. בסוף הוא לא היה יכול להתאפק יותר. הוא היה צועק: בני

זונה! אחר כך אנחנו היינו שומעים את הכול, ואח שלי משה היה חותך לא

טוב והיה יוצא לו דם. הוא היה משוגע אבל אותו לא הכניסו לבית חולים.

הוא אמר לי פעם שהזונה שבשכונה שלנו – מתי שערומה בלילה, יותר יפה

מאימא שלנו. בחושך, ערומה – הוא אמר – אימא לא קובעת, שום דבר לא

קובע, רק היופי קובע, רק הערומה. את חושבת שזה נכון?

זיוה: אני לא חושבת, אני לא יודעת.

רפי: הכפתור הזה, רציתי לשאול אותך, את אישה, את מתל אביב. אם מישהו

נוגע בכפתור הזה – את חושבת שדי, זה שרוף, אף אחד לא יכול לנגוע

יותר? מה את חושבת?

זיוה: אני לא יודעת, אני לא חושבת.
רפי: גם אני חשבתי ככה. בכפתור הזה מוכרח להיות צ'אנס לכל אחד כל הזמן.
אני חשבתי את זה לכד, מהראש שלי.
שאול קם, מדליק חשמל
רפי: אל שאול אני רק קמתי לראות את הביצים הקשות על האש. אני ישן כל הזמן, באמת.
שאול: כן?
רפי: בטח.
שאול: איזו שיחה!
רפי: זה לא אני.
שאול: לא?
רפי: בטח.
שאול: היה לך צ'אנס פעם?
רפי: אני ישן.
שאול: אני שאלתי: היה לך צ'אנס פעם? ניסית פעם? נגעת פעם בכחורה, באישה?
רפי: אני לא יודע.
שאול: אתה לא יודע דבר כזה?
רפי: אני חלמתי אישה ערומה, אני חלמתי הרבה פעמים, אני אמרתי לך.
שאול: אל זיוה שמעת? הוא חלם. היית מאמינה? היום, בזמננו? את מתארת לך מה זה יהיה בשבילי? איזה צ'אנס? הוא יבכה, הוא ירעד יותר מיחיאל.
זיוה: מתקרבת אל רפי בוא. הדוקטור אומר, אתה לא שומע?
רפי: אני שומע עכשיו את המים, זה נעים מאוד.
שאול: עוזב את המים.
זיוה: בוא, זה בסדר.
רפי: מה...?
זיוה: מה עושים עם אישה?
רפי: לא, היא אשתך.
שאול: קודם היא זונה, קודם היא חולה, עכשיו היא אשתי!?
זיוה: בוא, זה מה שהוא רוצה.
רפי: אני לא יודע שום דבר. אני לא יודע שום דבר.

זיוה פותחת את שמלתה. רפי מתקרב אליה, שולח לקראתה אצבע, כמו מחפש לנגוע. שאול מתקרב אליהם. זיוה בוכה בשקט

רפי: נסוג לאטו אחורה זה היא! אתם! אני לא עשיתי שום דבר.

שאול: לא, אה? שתיקה ואז אל זיוה, בשקט אני חלמתי עלייך משהו. הגעתי לאיזה חדר על גג. בירושלים, אני חושב. אני כאילו חיפשתי שם משהו, לא ידעתי מה. החדר היה ריק לגמרי, גם מכוער. כן, ריק ומכוער. גם קר ומלוכלך. גם החלון היה מלוכלך, כל כך מלוכלך, שבקושי ראו שזה חלון. פתאום ידעתי מה לעשות. ניגבתי את החלון ביד, ואז ראיתי את השם שלך כתוב על הזכוכית: זיוה. אני כתבתי אותו שם פעם באצבע, את יודעת איך: בחורף, על האדים, כמו הילדים. ואז ראיתי דרך האותיות האלה, דרך השם שלך, ראיתי את הסימטה למטה. פנס דלק שם, ועברה שם מין תהלוכה קטנה של אחריות מבית החולים הצרפתי. את זוכרת? בית החולים לחשוכי מרפא. היו להן כובעים כאלה. ואת היית שם, באמצע, הן כאילו הובילו אותך איתן. הן הלכו לאט-לאט והובילו אותך עד שנעלמתן מאחורי הפינה. את היית יפה, ואני הרגשתי פתאום מין מנוחה, זהו זה, לא צריך יותר שום דבר, מצאתי מה שחיפשתי. אף פעם לא הייתי שקט ככה, היית כל כך יפה.

זיוה: תודה. אני שמחה. המקום הזה, אני רואה, מחלם חלומות. אתה לא רוצה אותי, אתה לא רציית אותי באמת אף פעם, לא ככה, לא אחרת.

שאול: אני לא שונא אותך יותר, אני לא שונא אותך יותר בכלל.

זיוה לוקחת את מזוודתיה

שאול: אני אקח אותך.

זיוה: אני אסדר. פונה לצאת, חוזרת אני לא הולכת לשום מקום יותר. אתה בעלי, לא רצית לתת לי גט בהתחלה, אז בבקשה. ביקשת שאני אחזור, תקבל מה שביקשת. אין לי כוח להתחיל מחדש. שניכם יחד גמרתם אותי עם כל ה"כן אוהבת" – לא אוהבת" הזה. אני הרסתי לעצמי את החיים עם ה"את מי אני אוהבת" הזה. אני לא רוצה יותר שום אהבה, שום חלומות, שום בכיות. אני רוצה לעבוד. אני רוצה להתחיל לחיות סוף סוף. גמרת, אני זקנה, אני גמורה, אני רוצה להתחיל לחיות. שתיקה קצרה. היא לוקחת את מזוודתיה, יוצאת

פעמון בית החולים מצלצל, ושוב, ושוב. שאול תולש את חוט החשמל מן הפעמון.

הצלצול נפסק

שאול: לא היום. מחר.

רפי: מסתכל בחוש המנותק הם בטח עוד מצלצלים שם, לא יודעים שחתכת. שיצלצלו, מה אכפת לך? מכסה את שאול זה כאילו הלכת לאיבוד, נכון? הם מצלצלים ואתה לא עונה. נעים ללכת לאיבוד... פעם, מתי שהייתי ילד, אני הלכתי לאיבוד כל היום וגם בלילה לא יצאתי. אבא שלי ואימא שלי חיפשו אותי כמו משוגעים. כל השכונה חיפשה. הביאו גם משטרה. אני הלכתי לאיבוד, ישבתי למטה בבור והם למעלה חיפשו אותי וצעקו כל הזמן: רפי! רפי! כל השכונה שמעה את השם שלי. זה היה נעים, זה היה נעים מאוד. אחר כך מתי שמצאו אותי הרגו אותי במכות. אז מה? מתי שלא הייתי הולך לאיבוד לא היו הורגים אותי במכות?